

Til *socialministeren* (21/2 84) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Finder ministeren, at det ville være i overensstemmelse med sociallovgivningens intentioner om varetagelse af barnets tarv, såfremt ledige skulle blive tvunget til at tage deres børn ud af daginstitution på grund af lange ventelister?«

Begrundelse

Det ville forekomme spørgeren urimeligt, om børn af arbejdsløse skulle behandles dårligere end børn af arbejdende. Og der er ingen tvivl om, at det ikke er gavnligt for et barn at blive taget ind og ud af institution i takt med en mors eller fars tilknytning i længere eller kortere tid til arbejdsmarkedet.

Er der ventelister, bør der sættes ind på at afskaffe dem ved at sørge for, at det nødvendige antal daginstitutionspladser bliver etableret, og ikke ved at tage andres børn ud af den dagligdag, de trives i.

Svar (5/3 84):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Det følger af de retningslinier, der er fastsat af socialministeriet i cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem, at børn, der er optaget i en *daginstitution*, ikke kan opsiges fra deres plads uden tvingende grunde. En opsigelse bør da normalt ske med 6 måneders varsel.

Det følger på tilsvarende måde af socialstyrelsens cirkulæreskrivelse af 15. juni 1978 om formidlet dagpleje, at børn ikke bør opsiges fra deres *dagplejeplads* uden tvingende grunde. En opsigelse bør have undtagelsens karakter og bør ske efter en nøje vurdering i hvert enkelt tilfælde. En opsigelse bør endvidere ske med normalt 6 måneders varsel.

Såfremt der generelt af en kommune fastsættes den regel, at et barn opsiges fra sin daginstitutionsplads eller dagplejeplads, når en af forældrene er arbejdsløs, vil dette ikke være i overensstemmelse med bistandslovens regler om dagforanstaltninger for børn. Dette har socialministeriet udtrykkeligt indskærpet over for kommunerne i en meddelelse i serien SM (sociale meddelelser) i 1977 i tilknytning til en konkret sag, der i øvrigt blev

drøftet i folketingets spørgetid den 12. januar 1977.

Det tilføjes, at ifølge bistandslovens § 69, stk. 1, er det kommunalbestyrelsen, som skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser i daginstitutioner for børn og unge, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger.

I overensstemmelse hermed er det kommunalbestyrelsen, der skønner over, hvad der er det nødvendige antal institutionspladser, og socialministeriet har således alene mulighed for at give henstilling om udvidelse af dette antal, hvis en sammenligning af en kommunes udbygningsplan med planerne fra andre kommuner viser, at forholdet ligger uden for rammerne af det acceptable.

Spm. nr. S 135

Til *indenrigsministeren* (21/2 84) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Hvad kan ministeren oplyse om baggrunden for den seneste ændring i gunstig retning af det såkaldte trusselsbillede?«

Begrundelse

I Udkast til retningslinier for planlægning af kommunernes civile beredskab citeres hele det aktuelle »billede« på s. 11. Det oplyses, at man forventer, at et angreb på dansk område foretages med konventionelle våben, eventuelt også med kemiske våben eller mindre kernevåben. Men i CF-styrelsens Memorandum om Civilforsvaret i 80erne fra 1980 står der (s. 68-70), at »anvendelse af større atomvåben mod udvalgte mål på dansk territorium ikke kan udelukkes. F.eks. kan anvendelse tænkes mod enkelte vigtige mål, såsom modtagesteder for forstærkninger, vigtige kommando- og administrationscentre, produktionsområder, trafikknudepunkter m.m. (...) Forsvarskommandoen har erklæret sig enig i de anførte konklusioner.«

Det forekommer spørgeren overraskende, at det udmalede trusselsbillede er ændret til det bedre i årene fra 1980 til 1983, hvor forstærkningspolitikken er blevet udbygget, og hvor anlæggelsen af depoter har taget fart.

Svar (7/3 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):